

Ekumenická

Ř 4,16 Proto mluvíme o spravedlnosti z víry, aby bylo jasné, že je to spravedlnost z milosti. Tak zůstane v platnosti zaslíbení dané veškerému potomstvu Abrahamovu - nejen těm, kdo stavějí na zákoně, ale i těm, kdo následují Abrahama vírou. On je otcem nás všech,

17 jak je psáno: 'ustanovil jsem tě za otce mnohých národů'. Je naším otcem před tváří toho, v nějž uvěřil, před Bohem, který dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není.

18 **On uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo**; tím se stal 'otcem mnohých národů' podle slova: 'tak četné bude tvé potomstvo'.

19 **Neochabl ve víře**, i když pomyslel na své již neplodné tělo - vždyť mu bylo asi sto let - i na to, že Sára již nemůže mít dítě;

20 **nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení**, ale **posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě**,

21 **že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil**.

22 Proto mu to 'bylo počítáno za spravedlnost'.

23 To, že mu to 'bylo počítáno', nebylo napsáno jen kvůli němu,

24 nýbrž také kvůli nám, jimž má být započteno, že věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána,

25 jenž byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění.

Bible 21

18 **V naději proti vši naději Abraham uvěřil**, že bude otcem mnohých národů; bylo mu totiž řečeno: "Tak početné bude tvé símě."

19 I když mu bylo skoro sto let, **neochaboval ve víře**: nehleděl na své už nemohoucí tělo ani na neplodnost Sářina lůna.

20 **Nepochyboval nevěřičně o Božím zaslíbení**, ale **posílil se ve víře, a tak vzdal slávu Bohu**.

21 **Byl totiž přesvědčen, že co Bůh zaslíbil, dokáže i splnit**,

22 a právě to mu bylo počteno za spravedlnost.

23 Že mu to "bylo počteno" však není napsáno jen kvůli němu,

24 ale také kvůli nám, jimž má být počteno, že věříme v Toho, který vzkřísil z mrtvých našeho Pána Ježíše.

25 On byl vydán pro naše provinění a vzkříšen pro naše ospravedlnění.

Nová smlouva

Římanům 4:18 **On proti naději +na +základě naděje uvěřil**, že se stane otcem mnohých národů podle toho, co +je +řečeno: 'Tak bude tvé potomstvo'⁹.^{Gn 15,5}(9) ř.: semeno; (x) Gn 15:5;

19 A **neochabl ve víře**, [ani] +když [mu] +bylo asi sto let; (¹⁰ačkoliv) pohleděl¹⁰ na své již 'umrtvené' tělo a na ('odumřelé lůno Sářino')¹¹, (10) var.: nehleděl; (11) ř.: odumřelost Sářina lůna;

20 +**nezačal v nevěře o 'Božím zaslíbení' +pochybovat**, ale **byl posílen ('ve víře')¹², +když +vzdal slávu 'Bohu**, (12) nebo: vírou;

21 a +**nabyl +pevného +přesvědčení, že to, co [Bůh] 'zaslíbil, je mocen i učinit**.

Parafráze

17 Proto nezaložil svůj slib na zákonu, ale na víře. Věříme-li tedy, pak naším společným duchovním otcem je Abraham, jak je o něm napsáno: "Otcem početných národů jsem tě ustanovil."

18 **On také uvěřil, ač se to zdálo nemožné**, že Bůh mu skutečně dá tak četné potomstvo.

19 **Nepochyboval o Božím slibu**, i když mu bylo bezmála sto let a jeho žena Sára již překročila věk, kdy mohla mít děti.

20-21 **Abraham byl přesvědčen, že Bůh nic neslibuje naplano**, a to mu stačilo, aby **Boha chválil a děkoval mu**.

22 A právě tuto hlubokou Abrahamovu důvěru ocenil Bůh stejně vysoko jako to nejpříkladnější dodržování požadavků zákona.

Minulou neděli hovořil Jan Vlk o naději, která je postavená na víře. Četl oddíl z Římanům a já jsem celý týden nad tímto oddílem přemýšlel. Stále jsem se vracel k Abrahamovi, a jeho vztahu k Bohu...

Máme před sebou hodnocení víry Abrahama, tak jak to viděl apoštol Pavel, resp. jak to viděl Bůh. A protože Abraham je v Bibli představen jako otec věřících, tedy vzor, příklad lidí, kteří žijí vírou, chceme se dnes tohoto vztahu s Bohem učit.

Hovoří-li Bible o víře, nemyslí tím pouze víru v Boží existenci, ale **důvěru v Boha**, v Jeho sliby, v jeho vedení, v jeho charakter.

Víra má svůj základ v informaci. Je zde Bůh, říká to Bible, říkají to zkušení a moudří lidé, říká to i můj mozek, když se dívá kolem sebe a uvědomuje si, že svět a vše co je na něm nemohl vzniknout náhodou. Dám si dohromady údaje, fakta, souvislosti, a řeknu věřím, že je Bůh.

Důvěra je ale něco zcela odlišného. Důvěra je vztah. Ta nevzniká na základě informací, ale na základě zkušenosti. Stejně to platí ve vztahu s Bohem, jako ve vztahu s lidmi.

Určitě máte každý z Vás někoho, ke komu máte důvěru. Proč je to zrovna tato osoba? Jak důvěra k ní vznikla? Přišlo to jako blesk z nebe? A nebo to byl proces?

Mám důvěru ke Gražyně. Proč? Žijeme spolu již přes třicet let. Za tu dobu jsem poznal, že mne má ráda, že jí jde o mne, že to, co říká myslí vážně. Když něco slíbila, udělala vše proto, aby to také splnila. Šlo jí vždy o naše společné dobro. Mnohokrát jsem jí zklamal, jak to ve vztahu bývá, a přesto mi vždy dala novou šanci. To, co jsem nezvládl nepoužila v příštím okamžiku proti mně. Když jsem byl nemocný, podržela mne a prožívala mé bolesti spolu se mnou, když jsem neměl sílu, povzbuzovala mne, když jsem měl trápení modlila se za mne, když jsem stál před důležitým rozhodnutím, hovořila se mnou o něm, nemyslela v tu chvíli na sebe a dala mi důvěru, že se rozhodnu správně. Když jsem prožíval něco pěkného, měla z toho radost. Když se mi něco povedlo, ocenila to, když jsem byl nervózní a podrážděný, unesla to... Nemáme mezi sebou žádné tabu, o všem můžeme hovořit. Můžeme se spolu smát i plakat, radovat se z úspěchů i prožívat nejistotu hledání jak dál.

Mohl bych pokračovat. Vztah důvěry mezi námi roste. Čím víc se poznáváme, čím víc jsme spolu, tím větší důvěra je mezi námi.

A stejně to platí ve vztahu s Bohem. Čím více s ním žijeme, chodíme, komunikujeme, tím více mu důvěřujeme. Představa, že důvěra je něco, co získáme ve stoprocentní míře v jediném okamžiku, je myslná. Důvěra je jako semínko, které zasadíme do země, ono vyklíčí, roste a nakonec je z něj obrovský košatý strom, plný zralého ovoce.

Mladý člověk má nadšení, plány, je plný energie co vše s Bohem dokáže.

Starý člověk je vyrovnaný, pokojný, stabilizovaný, přetéká vděčností za vše s ním udělal Bůh. Je zakotvený v Kristu, jednou nohou na zemi a druhou v nebi se svým Pánem.

Vraťme se ale k Abrahamovi a k tomu jak jeho vztah s Bohem vidí apoštol Pavel.

*18 **On uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo**; tím se stal 'otcem mnohých národů' podle slova: 'tak četné bude tvé potomstvo'.*

*19 **Neochabl ve víře**, i když pomyslel na své již neplodné tělo - vždyť mu bylo asi sto let - i na to, že Sára již nemůže mít dítě;*

*20 **nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení**, ale **posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě**,*

*21 **že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil.***

Tříkrát NE + jednou ANO

- Uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo
- Neochabl ve víře
- Nepropadl pochybnostem
- **Vzdal čest Bohu, protože věděl, že Bůh uskuteční, co slíbil**

Kontext Abrahamova příběhu

Vše začalo tím, že Hospodin řekl Abramovi, aby opustil město, ve kterém žil (Ur Kaldejské - Gen. 11,31 a pak město Cháran - Gen.12,1), a šel tam, kam ho Bůh povede. Abram poslechl a vydal se na cestu.

Prožil spoustu krásných i těžkých okamžiků a v každém z nich se přesvědčoval o tom, že Hospodin je věrný. Že plní, co slíbil. Ze neopustí. Dokonce i tehdy, když Abram zklamal, Bůh mu odpustil a dal novou šanci. Na této cestě den za dnem, nebo spíš rok za rokem rostla Abramova důvěra v Hospodina.

Hlavním bodem ve vztahu mezi Hospodinem a Abramem byl slib, který Bůh Abramovi dal, že se mu narodí syn, a skrze něj se rozroste ve veliký národ, kterému Hospodin dá kenánskou zemi. Tehdy mu bylo 75 let a neměl děti, protože jeho manželka Sára byla neplodná (Gen. 11,30 + 12,4).

25 let trvalo, než se Boží slib naplnil. 25 let se učil Abram (otec, vznešený, vyvýšený), který pak dostal jméno Abraham (otec mnoha národů, nebo otec hlučícího davu) důvěřovat Hospodinu.

25 let zápasu, střídání důvěry a pochybnosti, lidských pokusů (v 86. letech se mu na radu manželky Sáry narodil syn Izmael, kterého měl se služebnou své ženy), vzdoru vůči Bohu, když se dlouho nic nedělo (Gen. 15,3), rezignace, a opět nové jiskřičky naděje a důvěry, že Hospodin své slovo splní.

Pavel nám v našem oddíle několika obrazy popisuje Abrahamův zápas o důvěru v Boha. To, co Hospodin slíbil, se ještě nesplnilo, ale Abraham dopěl ve svém zápase k vrcholu:

...posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil.

Máme zde tři dějství, tři pohledy, tři stupně, které nám ukazují jak vést zápas o důvěru:

- Uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo
- Neochabl ve víře
- Nepropadl pochybnostem

1. Víra má svůj začátek.

Abraham uvěřil a měl naději. Prosté konstatování. V Abrahamově životě prostě přišel den, kdy uvěřil.

Neznal svou životní cestu, opustil město kde žil, jistotu kterou měl a šel kam ho vedl Bůh. Nebylo to na základě nějakého úžasného zjevení, vidění, mystického zážitku. Bylo to na základě slova, které řekl Bůh.

Stejně je to i s námi. Důvěra v Boha je otázkou rozhodnutí. Nikdo nás k ní nemůže donutit, ale nikdo nám ji nemůže zakázat. Uslыším Boží hlas, Boží zavolání a rozhodnu se. Mohu při tom prožívat emocionální vzrušení, mohu mít duchovní zážitek, může to být na základě vidění, nebo snu, ale také nemusí! A mám dojem, že to většinou není tak dramatický zážitek, jako měl například apoštol Pavel. Světlo, které ho oslepilo, hlas z nebe, který s ním hovořil...

Ano, může se to stát za dramatických událostí, ale může to být také jemný Boží dotek.

Jediné slovo: „miluji Tě“, nebo výzva: „následuj mne“, může to být nabídka: „vznej mi své hříchy a já Ti odpustím“, nebo: „vlož své starosti na mne, ponesu je s Tebou“...

Představuji si Boha jako zahradníka, který do připravené půdy našeho srdce vloží semínko víry. Zahřeje naše srdce láskou a zalije ho požehnáním. A my řekneme, ano Bože, věřím Ti. Důvěřuji ti, a toužím po tom, aby víra v mém srdci zakořenila rostla.

Došlo k něčemu mezi mnou a Bohem. Zrodila se víra. Bůh dal impuls a já jsem odpověděl rozhodnutím. Řekne-li někdo, že víra je dar, má vlastně pravdu, protože víra začíná nabídkou, Božím dotekem, hlasem, který říká: „neboj se, jenom věř“ (Marek 5,36). Ale zároveň platí, že záleží na našem rozhodnutí.

Víra je odpověď: „věřím, pomoz mé nedověře“ (Marek 9,24), víra je uchopení se Boží podané ruky, víra je otevření srdce, aby tam Bůh mohl zasadit semínko. **Víra je rozhodnutí.**

O Abrahamovi je napsáno, že uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo. To znamená, že když se rozhodujeme věřit, tak nezáleží na okolnostech, které jsou kolem nás. Ba naopak, víra často vzniká tam, kde už vše selhalo. Často je to s námi stejné jako s nemocnou ženou (Marek 5,25-34), která nelitovala peněz, a chodila od lékaře k lékaři s prosbou, aby jí uzdravili. Ale řešení nepřicházelo. Stále nemocná. Už neměla žádné prostředky. Tehdy se dozvěděla o Ježíši a tak si řekla: jediné on mi může pomoci. Šla a ze zadu se dotkla jeho šatů s vírou, že tento dotek stačí k tomu, aby byla uzdravena. Vše dobře promyslela a zjistila: poslední možností je Ježíš! (- a byla uzdravena).

Často se víra rodí v okamžicích kdy vše jiné selhalo. A my si řekneme, mě může pomoci už jedině Bůh! Abraham uvěřil a měl naději tam, kde už žádné naděje nebylo.

Možná jsi také v podobné beznadějně situaci, všechno jsi zkusil, a nic nepomohlo. Pak nemůžeš nic ztratit, když se rozhodneš: Bože jdu k tobě, a chci se učit Ti důvěřovat!

2. O víru (důvěru) se vede zápas

Buď roste, a nebo zemře. Víra není něco, pro co bychom se rozhodli, a pak to celý život vlastnili. Víra není pasivní, ale aktivní vztah. Jako v manželství – buď vzájemná důvěra roste a to něco stojí, a nebo zemře.

Abraham *neochabl ve víře, nepropadl pochybnostem...*

Když nám před několika lety srazilo na přechodu pro chodce auto našeho syna Ondřeje, bylo to pro nás velice těžké. Jeli jsme s Gražynou do nemocnice, a ptáme se lékařů, kde je náš syn. Jejich odpověď byla – leží tady vedle Vás. Byl tak zraněný, že jsme ho ani nepoznali. Zmasakrovaná tvář, polámané nohy, otřes mozku, naražený hrudník... a pak komplikace když mu anestézii prováděli napíchnutím páteře...

Od začátku jsme věřili, že ho Pán Bůh má ve svých rukou a zachová. Vůbec to, že přežil čelní náraz s autem, které jelo rychlostí přes 70 km/hodinu byl zázrak...

Ale víte kolik obav, strachu, úzkosti, pochybností jsme prožívali. Byli chvíle kdy jsme se vzchopili ve víře, a pak zas chvíle kdy jsme byli vyčerpaní, propadali únavě a kdy jsme měli blízko k rezignaci.

Myslím, že něco podobného prožíval i Abraham, a prožíváme všichni. Důvěra přestává být samozřejmostí, a slova druhých: *vzchop se, musíš Bohu důvěřovat*, nás spíš ubíjí, než povzbuzují. Cítíme jejich povrchnost, mělkost.

Je to zápas, boj, je to bitva na život a na smrt. Buď zrezignuji, přestanu Bohu důvěřovat, odmítnu ho, a nebo se k němu ještě více přitisknu. Buď ochabnu, má víra postupně uvadne, propadnu pochybnostem, které víru zadusí, a nebo se křečovitě navzdory okolnostem Bohu budu držet.

Podobně jako Jákob: (Gn 32,27) *"Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš."*

Kdo si myslí, že v jeho životě bude vše probíhat v klídku a bez komplikací, mýlí se. Ano, jsou období, kdy důvěřovat Bohu je něco zcela normálního, přirozeného, samozřejmého. Ale nutně musí přijít okamžiky, kdy budeme o víru muset bojovat.

Kdykoliv tento okamžik přijde, vzpomeňte si na Abrahama:

- *Uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo*
- *Neochabl ve víře*
- *Nepropadl pochybnostem*

Nebo na Pavla:

1K 10,13 Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.

3. Abraham vzdal čest Bohu, protože věděl, že Bůh uskuteční, co slíbil

Toto je vítězství víry. Ještě se nenaplnilo, co Hospodin zaslíbil. Ještě neměl syna, jeho žena byla stále neplodná, měl už téměř sto let, ale on svůj zápas v Boží věrnost vybojoval.

Přes všechny pochybnosti, přes tlak okolí, přes všechny racionální a logické argumenty, které říkali – to nemůže vyjít, v tomto duchovním boji o důvěru ve slovo zaslíbení zvítězil.

Vzdal čest Bohu! Dal jasně najevo, před světem viditelným i neviditelným, že žádné okolnosti nemohou Boha donutit, aby svůj slib nesplnil. *„Hospodine, vzdávám Ti slávu a čest, chválím Tě a děkuji Ti, že to co jsi řekl se stane. Amen!“*

Již se zde nemluví o tom, že by Abraham věřil, ale Pavel říká: Abraham věděl, že Bůh uskuteční, co slíbil

Vím komu jsme uvěřil, říká Pavel.

2Tm 1,12 Proto také všechno snáším a nestydím se vydávat svědectví, neboť vím, komu jsem uvěřil. Jsem přesvědčen, že on má moc chránit, co mi svěřil, až do onoho dne.

A Jób vyznává:

Jb 19,25-27 Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí...

To je vítězství víry. Nejen vítězství pro konkrétní okamžik zkoušky, kterou procházíme, ale vítězství víry, které přesahuje až na věčnost.

*Řím 4,21 Byl totiž přesvědčen, že co Bůh zaslíbil, dokáže i splnit,
22 a právě to mu bylo počteno za spravedlnost.
23 Že mu to "bylo počteno" však není napsáno jen kvůli němu,
24 ale také kvůli nám, jimž má být počteno, že věříme v Toho, který vzkřísil z mrtvých našeho Pána Ježíše.
25 On byl vydán pro naše provinění a vzkříšen pro naše ospravedlnění.*

Když Pavel píše o Abrahamovi, říká, že tento příběh byl zapsán kvůli nám. Nám, kteří jsem také uvěřili. Abraham věřil, že mu Bůh dá syna...
My jsme uvěřili, že nám Bůh dal syna, svého Syna, který zemřel a vstal z mrtvých.

Bůh nám dává zaslíbení pro jednotlivé zápasy, okamžiky, dny...
Bůh nám dává ale i zaslíbení, které se týká věčnosti, našeho spasení.
Poslal Pána Ježíše, který za nás zamřel a který vstal z mrtvých.

My věříme Bohu – Hospodínu,
ale věříme i Jeho Synu (Jan 14,9) – Pánu Ježíši Kristu.
Pavel nám připomíná, že víra v Ježíše je víra v jeho smrt a zmrtvýchvstání.
Zemřel pro naše provinění (za naše hříchy)
Vstal pro naše ospravedlnění.

I v této oblasti vedeme zápas.
Někdy ochabujeme, jindy přichází pochybnosti, ale Bůh chce abychom došli k vítězství!

Vzdej chválu Bohu, tak jako Abraham!
V Ježíši Bůh uskutečnil naši spásu, něco z toho prožíváme již nyní,
a jednoho dne se naplní vše, co Hospodin zaslíbil.

Abraham věřil, že mu Bůh dá syna...
My jsme uvěřili, že nám Bůh dal syna, svého Syna, který zemřel a vstal z mrtvých.
V něm je všechno, co v životě potřebujeme.
Pavel připomíná odpuštění a ospravedlnění.
Je nám odpuštěno, jsme spravedliví a to vše díky Pánu Ježíši.

Vzdej dík Bohu!
Za to, co udělal a za to, co pro nás připravil. Co se jednoho dne stane skutečností.

